

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

22 Ιουλίου 2007
Κυριακή Η΄ Ματθαίου

«Ἐφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν»

Ὅπου, ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός, ἐκεῖ πλημμύρα ἀγαθῶν. Ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἀσφάλεια, χαρά, εὐτυχία, ἀγαθὰ καὶ χορτασμός, ἐκεῖ εὐλογία καὶ χάρις.

Βλέπω μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καθισμένους στὴν πρασινάδα τῆς βουνοπλαγιᾶς τοῦ ἔρημου τόπου καὶ βουνοῦ νὰ εὐφραίνωνται τρώγοντας σὰν σὲ πανηγύρι, ἀλλὰ τοῦτο τὸ συμπόσιο εἶναι θεῖο. Εἶναι μεταξύ τους καὶ ἀνάμεσά τους ἡ αἰώνια ἔκφραση τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγαλλιᾶσεως, ἡ θεία τροφή καὶ πλησμονή, ἡ πηγή παντὸς ἀγαθοῦ. Εἶναι δίπλα τους ὁ Χριστός.

Ἐχει ἀποσυρθῆ σὲ ἔρημο τόπο ὁ Ἰησοῦς. Θλίψη μεγάλη καὶ ἀθυμία πολὺ κατ' ἄνθρωπον διακατέχει τὴν καρδιά Του· «ἀκούσας ὅτι Ἰωάννης Πρόδρομος παρεδόθη». Καὶ ὡς γνωστὸν οἱ μεγάλες θλίψεις καὶ δοκιμασίες θέλουν ἡσυχία καὶ γαλήνη, ἔρημία καὶ ἡρεμία, γιὰ νὰ διασκεδασθοῦν. Ἀναχωρεῖ λοιπὸν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἔρημο τόπο «μόνος μόνῳ Θεῷ κοινωνῶν», γιὰ νὰ ἀμβλύνη τὸν πόνο καὶ τὸ ἄλγος μετὰ τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα τῆς συλλήψεως, προφυλακίσεως καὶ τελικὰ τοῦ θανάτου τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τὸν Ἡρώδη.

Ἐμβὰς λοιπὸν στὸ πλοῖο μὲ τοὺς μαθητὲς Του καὶ ἀφοῦ διέπλευσε τὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, μετέβη σὲ ἔρημο τόπο ψηλό, συλλογιζόμενος τὴν κακία καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀθρώπων κατὰ τοῦ καλοῦ, κατὰ τοῦ δικαίου, κατὰ τοῦ ἀγίου, πὸ ἡ ἀκολασία ὀδηγεῖ στὴ φυλακή. Ἐδῶ στὸν ἔρημο αὐτὸ τόπο ὁ Ἰησοῦς σκέπεται καὶ προσεύχεται. Δὲν ἔμεινε ὅμως μόνος γιὰ πολὺ. Διψασμένοι γιὰ τὸ λόγο Του ἀκροατές, πεινασμένοι γιὰ δικαιοσύνη ἀπλοὶ καὶ ἄγνοοι ἄνθρωποι, πὸ ἀπόλαυσαν τὰ κηρύγματά Του, δροσίσθησαν ἀπὸ τοὺς λόγους Του, εὐεργετήθηκαν ἀπὸ τὰ θαύματά Του, τὸν ἀναζητοῦν, ἄλλοι μὲ πλοίαρια καὶ ἄλλοι πεζῆ καὶ διαταράσσουν τὴν μοναξιά Του, τὴν προσευχή Του, τὴν ἡσυχία Του. Καὶ ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς βγαίνει ἀπὸ τὴν μοναξιά Του, τὴν ἡσυχία Του καὶ θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους αὐτούς.

Ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ πέντε χιλιάδες ἄνδρες μὲ τὰ παιδιά καὶ τὶς γυναῖκες τους, χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τί θὰ πεῖ ἔρημος τόπος καὶ μακρὰ ὁδός. Δὲν στέκεται κανένα ἐμπόδιο ἱκανὸ

να ἔμποδίσῃ τὴ συνάντησιν μετὰ τὸν Ἰησοῦ, ὅταν ἡ καρδιὰ πυρπολῆται ἀπὸ ἀγάπης, κατακαίεται ἀπὸ ἀγία ἐπιθυμία καὶ ἀγνὸ πόθο συναντήσεως μετὰ τὸν Ἰησοῦ.

Ναί, ἀγαπητοί μου· κατέλαβαν οἱ καρδιᾶς πού ἀγαποῦσαν τὸν Ἰησοῦ τὸν ἔρημο τόπο καὶ νὰ ἡ ἔρημος ἔγινε πόλις καὶ τὸ ἄχαρο καὶ ἐρημικὸ ἔλαβε χάριν καὶ νόημα! Ὅλη τὴν ἡμέραν ἔμειναν κοντὰ στὸν Διδάσκαλον καὶ ἀπολάμβαναν τὰς χάριτας καὶ τοὺς λόγους Του, τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς, γεύονταν τὰς ἰάσεις καὶ τὴν παρηγορίαν. Καὶ ἔφθασε τὸ δεῖλι. «Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ». Αὐτὸ θὰ πεῖ «ὀψίας δὲ γενομένης» δηλαδὴ: ἔφθασεν ὁ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος.

Καὶ ὁ λαός, πέντε χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς τὰς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ἔχουν ἀνάγκη τροφῆς σωματικῆς. Καὶ ἀνησυχοῦν οἱ μαθητὲς καὶ συνιστοῦν στὸ Χριστό, τὸ Διδάσκαλον νὰ ἀπολύσῃ τὰ πλήθη, γιὰ νὰ ἀγοράσουν τροφὰς ἀπὸ τὰς γύρω πόλεις. Καὶ μένουσιν ἔκπληκτοι βλέποντας τὸν Κύριόν Του νὰ μὴν ἀνησυχῇ καὶ νὰ τοὺς συνιστᾷ «Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν». Τοῦ δείχνουν αὐτὰ πού ἔχουν γιὰ τὴν διατροφήν τὴ δικήν των συντροφιάς· «πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας». Καὶ Αὐτός, ἀφοῦ ἔλαβε τὰ ἅγια χέρια Του τὰ πέντε ψωμιὰ σὲ σχῆμα λαγάνας, κατασκευασμένα κατὰ τὸ ἰουδαϊκὸ ἔθιμον, καὶ τὰ δύο ψάρια, ὕψωσε τὰ μάτια Του στὸν οὐρανόν, ἐπικαλέσθη μετὰ τὴν προσευχὴν Του τὸ Θεὸν Πατέρα καὶ ἄρχισε νὰ μοιράζῃ στοὺς μαθητὲς καὶ αὐτοῖς τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν.

Καὶ μοιράζονται, μοιράζονται, κόβονται, διανέμονται, ἀλλὰ δὲν ἐξαντλοῦνται. «Ἐφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν». Ἐξάισιον θαῦμα. Καθισμένοι οἱ πεινασμένοι φίλοι τοῦ Χριστοῦ στὴν πρασινάδα τῆς βουνοπλαγιάς, στὸν ἔρημον τόπον μετελάμβαναν τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει ἔχοντες ἐν μέσῳ αὐτῶν Ἐκεῖνον πού διατρέφει τὰ σύμπαντα, Ἐκεῖνον πού διεκήρυξε ὅτι «ὁ ἐρχόμενος πρὸς μετὰ οὐ μὴ πεινάσῃ καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε». Ὁ Ἰησοῦς ἀποδεικνύεται ὡς ὁ Μεσσίας πού τροφοδοτεῖ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ τόση μάλιστα ἀφθονία, ὥστε νὰ συλλέγωνται καὶ περισσεύματα.

Ποιὰ ὅμως εἶναι, ἀδελφοί, ἡ βαθύτερη σημασία τοῦ συγκεκριμένου θαύματος; Ὁ Μεσσίας προτυπώνει καὶ προανακρούει τὴν κατ' ἐξοχὴν τροφήν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Ἐπομένως, τὸ θαῦμα ἔχει ἐπιπλέον νόημα ἐκκλησιολογικὸν καὶ εὐχαριστιακόν. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς», τροφοδοτεῖ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν λαὸν τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τροφήν ὅχι προσωρινὴν ἀλλὰ αἰώνιον· τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, δηλαδὴ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πόσον θέλω νὰ εἶμαι μαζί Σου μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου πού δὲν αἰσθάνεται πείναν τοῦ Λόγου Σου, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ χορτασθῇ ἐκ τῶν ἄρτων Σου καὶ γιὰ αὐτὸ λιμώττει καὶ ἄρτων καὶ ἐπιγείων ἀγαθῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πόσον θέλω νὰ εἶμαι μαζί Σου σὲ ἔρημον ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου

τόπο, τὸν ὁποῖον Σὺ μεταβάλλεις σὲ οὐρανούπολη καὶ ἐπιτελεῖς πανήγυρη καὶ συμπόσιο ἁγίων, εὐλογῶν καὶ πληθύνων τὴν τροφήν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὲ ποθῶ, γιατίὸ ψωμί Σου, ἡ ἀγάπη Σου, ἡ πρόνοιά Σου, ἡ κηδεμονία Σου εἶναι ἀσφάλεια, θησαύρισμα εὐγενείας, ἀγνότητος, μεγαλείου θεοῦ, οὐρανίου μάννα, πανδαισία ἁγία, ζωὴ αἰώνιος.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]